

Ben Bu Kadar Miyim Sanırsınız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Temmuz 2024

"Bir kişi bile değilim yalnızlıktan
Gözlerim ormanlara asılı
Ağaçlar, kırlar ve şehirler geçiyor kaputumdan
O kadar geçiyorlar ki, sadece duruyorum
Bir an bir yerde ölümü tanımazlığımdan.
Ben bu kadar değilim
Kışlada ölü bir zaman."(Edip Cansever)

Çoğaltılmış imgelerin bir de yeni yazacağım şiirin dumanı üstünde, mirim ruhumsa komünist bir yenilgi göğün tutamağı iken sözcüklerle sevişen ilham perim bir de dumura uğradım mı bir akşam vakti... Ah, mavi çivit gözlerinde annemin kendimi bulduğum oysaki ben değil miydim sürgün edildiğim acılarda yediğim vurgun tadında b/atıl bir alfabe: hani, o soluk yirmi dokuz cinsiyetsiz harfın tesellisi tecelli etti mi de demlediğim çayın tortusunda ve o silik izim değil coşkulu gizimdir yansıyan benliğimden ne tortusu diner yalnızlığın ne de bültenlere alt yazı geçen cebbar varlığım.
Ben bu kadar değilim, efendiler:
Yangında ilk kurtardığım iken çekincelerim varsın bıçkın bir çekirge gibi bir duygudan diğerine sekeyim.
Hamdım halen de.
Hamt ettiğim kadar olgunlaşırken yüreğimin ham meyveleri varsın koparsın her bir beşer yandan çarklı çingene vapuru gibi de uğradığım her liman her köşe başı:

Aşkı aforoz eden bir derviş misali uyumsuz şeceremden sökün ederken bir fikrim bir de zikrim eşleşen ve cebelleştığım evren ve iç sesimle büyüyen bir yangınım ben:

Şiirlerimse birer kıvılcım mahiyetinde ve b/akınız omuzlarımda saklı o ihtişamlı apolete:

Ne o, göremediniz mi?

Seyyah sözcükler iken şairin küpünü doldurduğu ve mademki anlamadınız ne dediğimi öfkem iken köpüren denizin denizaltısı yoksa sair denizati midir kıyıya vuran?

Bir serpinti.

Bir de esinti.

Dolmayan miadın gece yarısını vurduğu ve vurgulandığı üzere ruhumun geride bıraktığı izi sakın ha, silmeyiniz ve her yanılığınla yenildiğimi de düşünmeyiniz, efendiler!

Ben ki; aşkın ve zamanın sarkacı.

Ben ki: sözcüklerin sarnıcı.

Görmez misiniz onca kıyamet alametini mi?

Denizler donmuşken Antarktika'da...

Çehreler solmuşken güneşin kızıştığında.

Zanlar ve o esaret ve işte bulduğum kadar cesaret yazıyorum harbiden yazıyorum mezun olduğum Harp mektebinden de öte ben ki: asker adımlarında yalnızlığın her dem zan altında ve de arkasında durduğum kadar mazlumların ulu orta sevdiğimi de söyleyemem elbet kimse burnundan kıl aldırmayan ve de yerleşkesi iken Kafdağı:

Aşkın da mektebidir şiir...

Ah, şiir seninle olan geç tanışıklığım ve feryadım ve isyanım sökün ederken içimin rahlesinde arzı endam eden her duygudan yansıyandır mizacım.

Bir milat iken şiirle yolumun kesiştiği ve ilerlediğim o minvalde sanmayın ki: söyleyeceklerim bunlardan ibaret...

Siz bilmezsiniz benim mazimi sorun ya da sormayın sadece ışık tutun ve işte karanlığı delen kalp gözümle hunharca bir hayattan geri durduğum kadar yağız bir delikanlıdır benim kalemim:

Alabildiğine bıçkın ve de hırçın bir rüzgârım da mademki.

Marifet olansa susmak ben çoktan yerimi aldım Sağır Sultanın safında ve şunun şurasında kaç zamandır şiir yazıyorum ki ve işte tutulan nutkuma ses olan soluk veren solmadığım kadar da sönmeyen bir balondur ruhum ve tutduğum umut ve işte ufkunda kâinatın umarsızca kimse ruhumu katleden ben hepten âşık iken celladıma ve sürgün edildiğim kıtalardan esen Poyrazım belki de Karayel ve şafağın taşlandığı minvalde şakağıma dayalı kalemimle hasbihal etmemin nesi yanlış, sorarım size, efendiler...

Ben bu kadar mıyım, sanırsınız?

Sadece şiirden mi ibaretim?

Ya, dünümde yatan yüzlerce hikâyem ve de nesri iken her biri bir şiire daha gebe esintinin nefesinde şakırken iç sesim.

Saçıma yağın kar...

Şunun şurasında kaç zamandır esir kaldımsa yağmura kara kışa?

Seçimlerimse afaki.

Sözcüklerim kıvılcım.

Yangın öncesi döktüm mü de benzini o boş ve bakir beyaz sayfaya...

Tüketilmiş değildir ruhumun cumhuriyeti: ne faşist ne anarşist tüm derdim kendimle tüm darboğazlardan geçebilmemin de tek şartı iken iman gücü ve şiir.

Debdebeli söylemlere takılı kalmadığım kadar ak alınımdan terim yağar bir bir sözcüklere ve alın terimle yaşadığım yaşattığım kadar da hayallerimi ve umudumu saf tuttuğum İman Denizinde köpüren her dalgadır ufkum ve utkum.

Ziyadesiyle narın.

Ziyadesiyle talepkâr.

Ziyadesiyle sevgi dolu.

Bir o kadar hırçın genelde sakın addedilse de mizacım.

Belki de sır küpü:

Ben sadece bunlardan ibaret olmadığım kadar elbet bu kadar da değilim.

Ömrüm kışlada geçmemiş olsa bile tabi tutulduğum kadar emir-komuta zincirine ve Hitlerin rüzgârını yaşatan yasaklarla babamın emir ve baskılarıyla yaşadığım kadar da içimde saklıdır hali hazırda bana sunulan tüm yasaklar ve emirler ve o Nazi kampı iken alelade bir sıradanlığın dışında sıra dışı ruhumla ve kendime yaptığım baskı ile de tüter şiirlerimin üzerinde duman.

Özneme sadık.

Özlemimle sabır yüklü.

Özverimle iştilal.

Ön sözü de söylediğim kadar...

Ben bu kadar değilim elbet ta ki son sözü söyleyene değin kader...